

jištění nemocenského a zaopatřovacího. U těchto nároků nevyžaduje se zvláštní průkaz o přechodu závazků na revírní bratrskou pokladnu po případě Ústřední bratrskou pokladnu, ježto jest upravena zákonem. Jinak jest tomu ohledně závazků, které nevznikly z poměru pojišťovacího mezi bratrskou pokladnou a jejími členy a o takové jde v souzeném případě. Ohledně těch nároků stanoví § 4 vl. nař. č. 392/22, že mají býti zapraveny, po případě rozvázány, pokud podle právní jejich povahy jest to možno. Jest nesporno, že nárok stěžovatele v roce 1922 až 1924 již neexistoval a že o něm mělo býti rozhodnuto podle cit. § 4 vl. nař. č. 392/22. Jeho přechod na nově utvořené bratrské pokladny ze zákona neplyne, musí tudíž býti prokázán dle § 9 ex. ř. vymáhajícím věřitelem. To se však nestalo. Již z toho důvodu nemohlo býti dovolacímu rekursu vymáhající strany vyhověno.

Čís. 13744.

Ve věcech pracovního soudnictví (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.) nemusí býti rekurs, a to ani rekurs k nejvyššímu soudu, podepsán advokátem.

(Rozh. ze dne 8. září 1934, R II 304/34.)

Pracovní soud žalobu zamítl. Odvolací soud odmítl odvolání jako opožděné.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by o odvolání znovu rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Rekurs žalobce proti rozhodnutí krajského soudu jako soudu odvolacího není spolupodepsán advokátem. Nejvyšší soud musel si proto předem zodpověděti otázku nutnosti tohoto podpisu a uznal, že v souzeném případě tohoto podpisu potřebí není. Podle § 36 odst. (1) druhá věta zák. o prac. soudech platí o rekursní lhůtě a způsobu podání rekursu obdobně ustanovení o odvolací lhůtě a podání odvolání. Ježto § 29 cit. zák. má v tom směru ustanovení zvláštní a odchylně od c. ř. s. stanoví, že odvolání advokátem spolupodepsáno býti nemusí, platí to nutně i pro rekurs, bez ohledu na to, že se jedná o rekurs k nejvyššímu soudu.

Čís. 13745.

Úprava pachtovného při zemědělských pachtech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Všechny podmínky, na nichž závisí přípustnost úpravy pachtovného, musely tu býti v době, kdy nařízení nabylo účinnosti. Pozdější stav nerozhoduje.

(Rozh. ze dne 13. září 1934, R I 734/34.)

Návrhu pachtýře, by bylo pachtovné upraveno podle vládního nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n., soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Pro posouzení přípustnosti úpravy pachtovného je rozhodna doba, kdy vládní nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. nabylo platnosti, tedy den 24. srpna 1933. To plyne z jasného doslovu § 1 tohoto nařízení, jenž praví, že může žádati o úpravu ten, kdo pozemek sám nebo se svou rodinou obdělává, a § 6, který při stanovení podmínek pro větší zemědělce mluví rovněž v přítomném čase. Předpisy těchto dvou paragrafů jest vykládati tak, že všechny podmínky, na nichž závisí přípustnost úpravy pachtovného, musí býti v době, kdy nařízení nabylo účinnosti. Pozdější stav nerozhoduje. Dne 24. srpna 1933 neměl navrhovatel nárok na úpravu pachtovného, poněvadž je zjištěno, že až do srpna 1933 provozoval zvěrolékařskou praxi, která mu vynášela peníz potřebný k živobytí. Proto právem rekursní soud dospěl k úsudku, že v oné době zemědělská výroba nebyla pro navrhovatele hlavním zdrojem jeho důchodů. Nároku na úpravu pachtovného nemohl nabýti později, když se zvěrolékařské praxe vzdal. Z toho důvodu je rozhodnutí rekursního soudu, jímž byl oduznán nárok na úpravu pachtovného, správné, a není vůbec třeba zabývatí se dalšími vývody dovolacího rekursu.

Čís. 13746.

Podal-li dlužník po pravoplatném zamítnutí návrhu na vyloučení zabavených věcí z exekuce podle § 251 ex. ř. nový návrh na vyloučení z exekuce, jenž se týkal týchž věcí a byl odůvodněn týmiž skutečnostmi, jako návrh dřívější, jde o věc pravoplatně rozhodnutou, třebaže se dřívější návrh opíral po právní stránce o ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř., kdežto pozdější návrh o ustanovení § 251 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 13. září 1934, R I 925/34.)

Návrh dlužníka ze dne 12. prosince 1933, by byla zrušena exekuce na zabavené věci, ježto jich nevyhnutelně potřebuje pro provoz své živnosti, byl pravoplatně zamítnut. Novému návrhu dlužníka ze dne 13. února 1934, by byla zrušena exekuce ve příčině týchž věcí, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu dlužníka zrušil usnesení obou nižších soudů i s předchozím řízením a odmítl návrh dlužníkův ze dne 13. února 1934.

Důvody:

Stěžovatel učinil již 12. prosince 1933 návrh, aby exekuce ve příčině knih zabavených pod položkou 8. zájemního protokolu byla zrušena,